

HUDRATAJ

INFORMAČNÍ OBČASNÍK ZÁKLADNÍ UMĚLECKÉ ŠKOLY V HABARTOVĚ

ROČNÍK 2

ČÍSLO 2

PROSINEC 2019

NOVÁČCI NA ZUŠ

Přibudou prostředky na tvůrčí práci

Od března 2019 na naší škole probíhá projekt Nováčci na ZUŠ.

Díky projektu získali naši žáci nové tablety, se kterými budou moci pracovat s hudebními a výtvarnými softwary v rámci výuky na naší škole.

V rámci projektu budeme pořádat i workshopy pro žáky a rodiče jednotlivých oborů, a to s odborníky z praxe. Zapojíme te-

dy i rodiče do chodu naší školy a ti tak alespoň nahlédnou pod pokličku naší ZUŠ.

Učitelé mají možnost vzdělávat se v osobnostně sociální sféře a v oblasti kulturního vyjádření a povědomí. Akreditované kurzy MŠMT DVPP budou po dobu 24 měsíců hrazeny právě z tohoto...

pokračování na str. 7

A zase jsou tu Vánoce!

Možná vám podobné zvolání proběhlo hlavou, možné jste to vyřkli i nahlas. Možná to byl výkřik radostný, možná spíš zoufalý. Možná se vám vybavily vzpomínky na loňský začátek zimy, na dětství, na časy dávno minulé. Možná vás v nose pošimrala vůně cukroví. Možná...

Možná vás o těch letošních Vánocích čeká něco naprosto neuvěřitelného. Hlavně, ať je vám hezky. To vám přeje

kolektiv autorů

Záchrana pohádkového království - my byli při tom

Pouhé dva dny po premiéře muzikálu Královna Kapeska se do pražského Hudebního divadla v Karlíně vydali žáci naší školy, aby se na vlastní oči a uši přesvědčili, že to není špatné. Královna Kapeska je vlastně pokračováním úspěšného muzikálu Kapka medu pro Verunku. I v novém příběhu se diváci spolu s herci dostali na pohádkový ostrov, kde probíhal souboj dobra a zla. Děti mohly fandit královně Kapesce, hloupému Honzovi, Popelce či Zlatovlásce a s napětím očekávat, zda se jim podaří přemoci krále temných sil Katese.

A jak se to všechno našim žákům líbilo? To se můžete dočíst poslední straně našeho časopisu.

Černobílá noční hra

PO STOPÁCH SVATÉHO MARTINA

V pátek po svátku svatého Martina měli žáci naší školy, jejich kamarádi, příbuzní a známí, stejně jako další lidé příležitost navštívit školní budovu a prolézt ji od sklepa až po půdu, aby sehnali správné indicie, které jim otevrou cestu ke světýlku svatého Martina. Po loňské premiéře je to již podruhé, co jsme podobnou hru uspořádali, tentokrát jsme se ale setkali s mohutnou účastí, takže škola chvílemi téměř praskala ve švech. Na organizaci se podíleli žáci literárně dramatického oboru a klavíristé.

Já a prskavky

Svatý Martin do školy dorazil sice s malým zpožděním, ale zato ve velkém stylu. Prohnal se chodbami, aby si vyzkoušel skládat puzzle, neobratně vytvořit husu ze stínu vlastních rukou, na xylofonu hledat nesedící tón a další, než bez slibu sněhu odešel a přenechal úkoly normálním smrtelníkům.

Ze svého konečného stanoviště ve sklepe jsem mohla pouze poslouchat, jak se lidé pohybují chodbou, smějí se, povídají si a

občas omylem kopnou do svíček, než přijdou ke mně, aby svých sedm korálků (za každý úkol jeden) vyměnili za prskavku. To roztřepené světélko na konci kovového drátku jim odhalilo slovo - to je posléze dovedlo ke světlu martinskému, které si odnesli s sebou domů.

Lidí opravdu nebylo málo a naše většinou introvertské duše dostaly zabrat, rozhodně se však nejednalo o zážitek nepříjemný a já se těším na další rok.

Lea Ďurková

I když bylo všude plno malých teplých plamínek, světla bylo málo. Škola se utápěla v šeru, někde spíše ve tmě. A úkoly - ty byly všechny skutečně černobílé.

Má vlast zazněla na břehu Vltavy

Má Vlast. Světoznámé dílo. Všichni ho známe, ale málokdo ho slyšel celé. Určitě víte, jak zní Vltava nebo Vyšehrad, ale to není vše. Má vlast je symfonické dílo Bedřicha Smetany. Tento cyklus má šest básní - Vyšehrad, Vltava, Šárka, Z českých luhů a hájů, Tábor a Blaník. A já jsem měl příležitost poslechnout si všech šest skladeb pohromadě v pražském Rudolfinu.

V této známé budově jsem už jednou byl. Obrovský sál, obrovský balkón, obrovské varhany... obrovské všechno. Představte si divadelní sál. Ale je mnohem větší a jsou v něm varhany. Rudolfinum se nachází v centru Prahy za Má-

nesovým mostem nedaleko Staroměstského náměstí. Zvenčí uvidíte sochu Antonína Dvořáka (dalšího významného českého skladatele) a ještě plno dalších plastik.

Před generální zkouškou, na kterou jsme se vydali, jsme se zúčastnili přednášky o vystoupení a o díle samotném a potom jsme se přemístili na balkón. Usedli jsme na svá místa a hned nato zhasla boční světla, nastoupil dirigent a zkouška začala. Slyšeli jsme nástroje jako housle, harfy, flétny nebo hoboje. Ale také třeba triangel nebo tympány.

Nejlepší z básní je podle mě Šárka nebo Blaník. Jsou různé a to

je to, co mám rád.

Po vystoupení jsme si šli dát oběd a jeli jsme domů. Musím říct, že tohle málokdo zažije a já mohu tento zážitek považovat za výjimečný.

Adam Louda

Ve středu 9. října jsme se v brzkých ranních hodinách vydali na výlet do našeho hlavního města, kde jsme měli možnost vidět a poslechnout si generální zkoušku Mé vlasti od Bedřicha Smetany, kterou v Rudolfinu zahrála Česká filharmonie pod taktovkou Semjona Byčkova.

Předtím, než jsme si samotný cyklus symfonických básní poslechli, nám bylo v Sukově síni řečeno pár informací o samotném autorovi, jeho dalších dílech a samozřejmě také něco o jednotlivých částech, ze kterých se Má vlast skládá.

Po návštěvě Rudolfinu jsme se přesunuli o pár bloků dál, kde na nás čekala prohlídka takzvaného Modrého pokoje, ve kterém kdysi bydlel Jaroslav Ježek. Dozvěděli jsme se, že i přes jeho poruchy zraku a sluchu to byl skvělý skladatel, jenž naší hudbě dal spoustu skvělých písní, které se hrají dodnes.

Sára Oswaldová

Valentina Rousková, 13 let

Posily v učitelském sboru

V listopadu se v našem pedagogickém sboru objevilo několik nových tváří. Hana Müllerová bude vyučovat žáky hře na akordeon, Jakub Tvrz hře na klavír a Jiří Pavlas se bude starat o hudební nauku.

nevěřil. Pro mě to byl bubák. Bubák na čtyřicet pět minut, bubák, co mě chtěl zničit a rozdrtit svou silou skrytou pod zdánlivě nevinnou maskou dítěte. A pak ty bubáci přišli ještě čtyři, každý se mnou strávil tři čtvrtě hodiny, a přestože si každý vymyslel jiné jméno, podezíral jsem je, že jsou všichni jeden a ten samý, ten, co bydlí v klavíru z umrlců. Jejich tváře se nápadně podobaly, byly téměř stejné. Stejně vykulené oči a stejná hra nesmělosti a čistoty. Jen vlasy se vždy změnily, jako když si herec nasadí paruku a tvrdí nám, že teď je někdo jiný, někdo úplně jiný, ale my stejně někde v hloubi duše víme, že to je pořád on. A já to přesně v tom kousku duše cítil, dokonce mě ten pocit ostře bodal a já se bál, bál jsem se a klepal jako osika.

Tím to však neskončilo, musel jsem vyplnit tabulku a do ní zapsat vše, co jsme spolu dělali. V kuželu děsivě modrého světla počítače jako by se zhmotňoval rozvlněný obličej bubáka a smál se na mě, smál se od ucha k uchu, smál se ďábelsky. A když se konečně vychechtal, nechal mě něco napsat a s jistým uspokojením poodstoupit, rozhlédnout se a svalit se do malého křesílka. Pak se ozvalo ne zaklepání, ale zabušení na dveře, slyšel jsem řinčet řetězy a chřestit okovy. Na mé tiché „Dále,“ jsem obdržel jedinou odpověď. „Bu bu bu bu bu!“

Můj první den učitele aneb Bubáci

(Poznámka autora: Tento příběh se nezakládá na žádných faktech, je důležité jej brát od začátku až do konce s rezervou, s humorem a nadsázkou, bez vztažnosti, urážení se a zloby. A pokud to někdo nedokáže, je jen zatrpklý a zapsklý bubák. Vás, rodiče, i vás, děti, mám ve skutečnosti rád.)

To vám takhle vejdu do třídy a klepu se jako osika. Proč se klepu? Protože mám strach. Mám strach, protože jsem poprvé na ty dveře nezaklepal, ba co víc – já je odemkl vlastním klíčem, klíčem svěřeným do mých rukou z jakési vyšší moci. Klíčem zavěšeným na kroužku s dalšími, klíčem, který chrastil a cinkal, jak se má ruka chvěla.

Očima jsem přelétl třídu z rohu do rohu. Nad klávesami bílými jak křečovitě prsty umrlců bez masa se vznášel v nafialovělém oparu bubák. Bubák, který měl tvář. Měl dětský obličej, dětský a přesto hrůzný, snad proto zdál se mi tak zvrácený. Čím déle jsem bubáka pozoroval, tím víc mě děsil. Možná proto, že pomalu mizel,

rozplýval se ve vzduchu jako pára nad hrncem, byl stále tajemnější a záhadnější, až zmizel docela a zbyl tam jen klavír s klávesami z kostí neživých, kterých jsem se brzy musel dotknout a podat tak ruku samotné smrti, proplést prsty s jejími a zpečetit tak náš svazek. Ani mě nenapadlo, že když jsem sem vcházel se zaklepáním a bez klíčů, klavír byl normální, byl úplně v pořádku, ani bubáci z něj nelezli. Ani mě to nenapadlo, tak moc jsem se bál.

Pak se ozvalo zaklepání, které znělo úplně stejně, jako když jsem dříve klepal já. V tu chvíli jsem si uvědomil, jak je zvláštní, že většina lidí klepe podobně, že i na klepání se mezi námi vytvořily jakési zvyky, rituály, že i klepání je jen klíšé. Dveře se otevřely (pomalu, se zavrváním, ale ne nesměle, nýbrž zlověstně) a dovnitř dýchl podivně mrazivý vzduch. Vešel člověk, vlastně človíček, dítě s tváří na vlas podobnou přízraku nad klavírem. Ústa mělo pevně semknuté, obočí sraštlé, a když mi tvrdilo, že se jmenuje Honzík, ani trochu jsem mu

Dovnitř vešlo pár lidí, představili se jako rodiče, nijak jinak, nic víc, jen rodiče. A jestli ten bubák předtím mi naháněl strach, tak teď jsem se choulil v zapadlém polštáři starého křesla, kryl si hlavu, uši, oči, zkrátka všechno, co vůbec skrýt šlo. A poslouchal jsem, že jsem zlý. Zlý? Já a zlý? Jak může být asi člověk zlý na bubáka? Ale nahlas jsem se neodvážil říct nic, vůbec nic, jen jsem mlčel a přikyvoval, že je to tak, že jsem skutečně chudáčka bubáka trápil a týral, že jsem na něj byl zlý a že už to víckrát neudělám.

Také že jsem nic z toho už neudělal. Odvezli mě totiž do blázince. Do blázince tak bláznivého a šíleného, až mi zrak přecházel a hlava věřit nechtěla, ale i tak jsem byl těm doktorům vděčný, tak neskonale vděčný, že kdyby si o to řekli, i pantofle bych jim políbil a pak vytřel podlahu a ještě nádvěkem umyl nádobí a postaral se o všechny ty blázny, protože to byli sice blázni, ale žádní bubáci ani rodiče mezi nimi nebyli.

Tak jsem se přestal bát a začal věřit, že na světě jsou i dobrá místa, místa, kde lze smrti, nadpřirozenosti a svo-

dům záhrobí odolávat. Jen mě překvapilo, že takové místo je zrovna v blázinci, protože tam bych ho nikdy dříve nehledal.

Tak. A to je konec.

(Pro jistotu ještě jednou: Tento příběh se nezakládá na žádných faktech, je důležité jej brát od začátku až do konce s rezervou, s humorem a nadsázkou, bez vzťahovačnosti, urážení se a zloby. A pokud to někdo nedokáže, je jen zatrpklý a zapšklý bubák. Vás, rodiče, i vás, děti, mám ve skutečnosti rád.)

Jakub Tvrz

Vize mého pedagogického působení

Má vize je jasná. Postupem času bych chtěl rozvíjet a rozšiřovat své schopnosti, hlavně ve svém oboru, kterým je hudba se zaměřením na klarinet. Chtěl bych se stále více zapojovat do školství, jelikož k tomu mám dobrou motivaci a myslím, že snad i potenciál.

V současné době vyučuji třináct hodin týdně na dvou základních uměleckých školách v karlovarském kraji. Vyučuji hudební nauku a hru na zobcovou flétnu. Mými nejmladšími žáky jsou děti předškolního věku, nejstarší už jsou v šestých třídách základních škol.

Jak jsem již zmínil, hraji na klarinet. Na tento nástroj jsem hrál od devíti do šestnácti let, poté jsem skončil. Teď, ve dvaceti letech jsem se k němu vrátil s tím, že chci vystudovat hudební konzervatoř. Víím, že mě čeká dlouhá cesta k úspěchu, ale momentálně mám motivaci k tomu, abych školu zvládl a úspěšně dokončil.

Půl roku po maturitě jsem pracoval ve výrobě oken. Právě tam jsem zjistil, že tudy svůj profesní život směřovat nechci. Upřímně řečeno, moc mě tato práce nebavila. Přemýšlel jsem, co bych vlastně v životě mohl

dělat? V čem jsem alespoň trochu vynikal před ostatními?

V ten moment to celé začalo. Došlo mi, že jsem za celou dobu, co jsem navštěvoval uměleckou školu, nemusel doma moc cvičit, přesto jsem vždy nad ostatními žáky vynikal. Základní uměleckou školu v Kynšperku, kde jsem nyní také zaměstnán, jsem navštěvoval deset let. Učitelé jsou zde stále stejní a já s nimi mám velice dobrý vztah. Jsou ke mně vstřícní, pomáhají mi (hlavně paní učitelka na flétnu) a berou mě za svého kolegu, což je dalším faktorem mé motivace

k tomuto povolání. Rád lidi učím to, co umím, a proto bych se chtěl v tomto oboru stále rozvíjet, abych mohl předávat své zkušenosti dalším lidem.

Nedávno mne kontaktovala paní ředitelka z umělecké školy v Habartově s nabídkou, jestli bych neměl zájem o vyučování hudebních nauk. I když se denně připravuji na přijímací zkoušky na konzervatoř, nabídku jsem přijal. Navýšení hodin zároveň zvýšilo mou motivaci vystudovat pedagogické minimum a hudební konzervatoř – je to podmínka pro to, abych mohl nadále vyučovat.

Jiří Pavlas

Nela Ferenecová, 13 let

AKADEMIE PRO SENIORY POKRAČUJE

Znovu studentkou

Seděli jsme na diskotéce pro důchodce a povídali si. Mezi řečí jsem se zmínila o tom, že si někdy pro radost doma kreslím nebo maluji. Hned se toho chytla jedna kamarádka a řekla: „To je fajn, já chodím na malování pro seniory do ZUŠ, to by pro tebe bylo jako dělané.“ Pak přemluvila ještě jednu paní.

Daly jsme si sraz v danou dobu u ZUŠ a plně obav jsme se šly podívat na výuku malování. Už na chodbě nás překvapily krásné obrázky, které habartovští seniři nakreslili. Přivítala nás paní učitelka Jana Aubrechtová, seznámila nás se všemi přítomnými a inspirovala nás k tomu, abychom se podívaly, jak to u nich chodí. Abychom se mohly rozhodnout, jestli se i my staneme studentkami

Akademie umění a kultury pro seniory města Habartov.

Hned jsme dostaly čtvrtky a barvy a malovaly jsme květiny. Každý pracoval se zaujetím a naprosto v pohodě. Panovala tu klidná a přátelská atmosféra. Zaujalo nás to a okamžitě jsme se rozhodly, že je to pro nás to pravé.

Dnes již jsme řádnými studentkami. Získala jsem mnoho nových přátel. Zjistila jsem, že od mých školních let je řada nových možností a technik, takže se máme co učit. Na našich obrázcích je vidět, že se i v našem věku hodinu od hodiny zlepšujeme.

Nejlepší je na tom však příjemně strávený podvečer s milými lidmi v pohodové atmosféře.

Už dnes mě mrzí, že akademie se mohu účastnit pouze tři roky.

Mgr. Jaroslava Janáčková

Akademie pro seniory v letošním akademickém roce zahájila výuku již ve třetím semestru. V současné době ji navštěvuje celkem sedmáct studentů - devět z nich v hudebním oboru (klavír, kytara, housle, flétna, zpěv) a osm ve výtvarném oboru.

autoři obrázků na této straně:

Jaroslava Janáčková,
Nadin Formanová,
Vlasta Vazáčová, Alice Rynešová,
Jaroslav Kršík

CO SE UDÁLO A CO NÁS JEŠTĚ ČEKÁ V OBDOBÍ VÁNOC

sobota 30. 11. 2019 na náměstí v Habartově:

**zahájení Adventu
v Habartově, rozsvěcení
vánočního stromu**

každou adventní neděli odpoledne na náměstí v Habartově (v 17 hodin):

**zpívání žáků ZUŠ
u stromečku (ve spolupráci s Junákem Habartov)**

úterý 3. 12. 2019 v sále ZUŠ Habartov:

**Třídní koncert
(žáci ze tříd P. Sošky a R. Stibůrkové)**

úterý 3. 12. 2019 v ZŠ a MŠ Krajková:

**Koncert pro rodiče
(žáci ze tříd J. Janaty, L. Janatové)**

úterý 10. 12. 2019 v sále ZUŠ Habartov:

Malý vánoční koncert

úterý 17. 12. 2019 v MKS Habartov:

Velký vánoční koncert

čtvrtek 19. 12. 2019 (v 15 hodin) v DPS Habartov:

**Vánoční koncert
pro DPS Habartov**

pondělí 13. 1. 2020 (v 18 hodin) v MKS Habartov:

Bubenický koncert

Ocenění pro Jirku Zárubu

Žák naší školy Jiří Záruba byl vyslán starostou obce Josefem na letní tábor na hradě Trausnitz v rámci projektu Euroregion Egrensis.

Jak nám sdělila jeho maminka Iveta Zárubová, pro Jirku to měla být odměna za jeho časté vystupování na obecních akcích. Za svoji hru na akordeon sklízí u místních obyvatel vždy velký potlesk.

Blahopřejeme k úspěchu.

NOVÁČCI NA ZUŠ

pokračování ze str. 1

...projektu.

Propojíme obory - vznikne mezioborová spolupráce (hudebního s literárně dramatickým oborem a hudebního s tanečním oborem).

Žáci budou společně pracovat na dlouhodobějších projektech.

Podnikneme jednodenní i vícedenní projekty ve škole i mimo školu.

Máme možnost navštěvovat konzervatoře u zkušených profesorů. Budou nás navštěvovat odborníci z různých uměleckých oborů.

Anna Novotná

Žáci ZUŠ vystupovali na Slavnostech města Habartov (nahore) nebo při Rozsvěcení vánočního stromečku na habartovském náměstí (dole).

MUZIKÁL KAPESKA SE DĚTEM LÍBIL

Představení se mi moc líbilo, obzvlášť písně, které během něho zazněly, kulisy i kostýmy. Příběh byl zajímavý a způsob, jakým ho herci zahráli, byl úžasný.

Šárka Kočová

Muzikál se mi opravdu moc líbil. Nejvíce mě zaujaly děti. Nevadilo by mi jít na stejný muzikál znovu.

Diana Kopřivová

Představení se mi líbilo. Nejvíce mě potěšilo, že jsem viděla Davida Gránského.

Lucie Žoldánová

Představení se mi moc líbilo, bylo úžasné. Famózní to bylo.

Kateřina Majerová

Představení se mi moc líbilo, ale nelíbilo se mi, že Kates uspal Kapesku a Verču.

Terežka Friedrichová

Na muzikálu se mi hlavně líbili čerti, královna Kapeska a vodnice. Muzikál byl hodně povedený, krásné písně a tanečníci. Všichni tam hráli skvěle.

Aneta Švábová

Muzikál se krásně vyvedl. Kostýmy byly krásné a herci jsou nadaní. Hudba a světla doplňovala prostředí, ve kterém se nacházeli. Hodnotím 9,6 z 10.

David Bui

Muzikál se mi líbil a nejvíce mě zaujala čertovská kapela. Příště bych jel zase.

Míra Střílek

Muzikál byl moc pěkný. Jak světelné efekty, tak lidé. Potěšilo mě i to, že myšlenka byla, abychom třídili odpad a neznečišťovali přírodu.

Gabriela Jirsová

Nejvíce se mi líbily kostýmy a čertí kapela. Zajímavé byly i světelné efekty.

Pavla Hollá

Líbily se mi děti, jak zpívaly. Líbil se mi čmelák a David. Líbilo se mi vlastně vše.

Lizi Procházková

Nejvíce se mi líbilo: zpěv, tanec, převleky. Převleky byly originální, pěkně barevné. Zpěv byl pěkný, originální. Tanec byl dobře

nacvičený. Moc se mi to všechno líbilo.

Lucie Kováčová

Hodně se mi líbilo, jak tam zpívali. A líbily se mi kostýmy. Hodně se mi líbily postavy. Moc se mi to celé líbilo.

Justýnka Hloušková

HUDRATAJ

INFORMAČNÍ OBČASNÍK
ZÁKLADNÍ UMĚLECKÉ ŠKOLY
V HABARTOVĚ

vydává vlastním nákladem

Základní umělecká škola Habartov,
okres Sokolov, příspěvková
organizace

e-mail redakce:
hudrataj@volny.cz

telefon:
721 417 161
359 807 447

adresa:
Komenského 312
357 09 Habartov

distribuci zajišťuje ZUŠ Habartov
toto číslo vychází 17. 12. 2019